sudat prin tinerețea și devotamentul pentru muzică, dans, cuplet.

Spectacolul *Nu-i bai !*, semnat de cuplul de autori mai sus amintiți și prezentat de Teatrul Dramatic — Secția Estradă din Baia-Mare, aflat în turneu în capitală, a adus în peisajul vieții artistice bucureștene clipe de vervă și bună dispoziție.

Interpreții de muzică ușoară Doina Cristina Marin (cu mișcarea scenică tinerească, amplă, rirtmată, cu linia clară a vocii în piese cu aranjament orchestral plăcut), Adriana Cucu (cu reale calități scenice), Bebe Andercău (cu vădită înclinație spre temele melodice pline de sensibilitate), sau Gheorghe Bondrea (cu voce cultivată, caldă, plină), care reia vechile, dar mereu proaspetele teme ale tangoului, au fost acompaniați de grupul vocal feminin bine armonizat, ale cărui reale calități de canto, teatru și mișcare scenică s-au dovedit cu prisosință în întregul spectacol.

Prologul spectacolului, prezentat de Magdalena Ion cu vivacitate, pune accente satirice problemelor care se cer tratate chiar și în fraza șarjantă a revistei.

Scurtele momente de teatru umoristic, „Întoarcerea fiului", „Telefonul", l-au detașat pe Paul Talașman ca un veritabil actor de comedie, cu talent și fantezie scenică.

Omogenitatea actoricească a celei mai mari părți din ansamblu s-a dovedit din plin în sceneta „Nunta", cu puternice accente satirice adresate modului mercantil și denaturat de a trata frumoasele și tradiționalele obiceiuri de nuntă, scenetă care aduce și cîteva idei interesante de compoziție și scenografie.

Cu certitudine, trupa de balet s-a reliefat ca un exemplu de muncă complexă în domeniul revistei, într-o adevărată incursiune în lumea eternului vals, a muzicii și stilului *Beatles*, sau în parodia western (de ce oare se apelează mereu la această sursă), în care am avut plăcerea unei secvențe french-can-can de bună calitate, precum și a folclorului pe teme moderne.

Epilogul „revistei" aduce un plus de prospețime și tinerețe, o invitație la jocurile de iarnă ale copilăriei, la drumeție și voioșie, un elogiu adus zonei a căror mesageri interpreții au fost.

Este de subliniat cît har există în acești tineri artiști, pentru că ei declamă cu aceeași dezinvoltură cu care dansează, prezintă, cîntă.

O adevărată surpriză, corpul de balet, plin de culoare, sau soliștii cu „școală" a dansului modern, ca Bogdan Dorin, cu perspective în cariera pe care a ales-o, sau realele calități scenice ale lui Hideg László, sau calități de coregraf ale lui Papp Zoltan.

Aranjamentele muzicale, ca și piesele de bună calitate muzicală ale orchestrei conduse de Ivan Fekete, necesită însă și o estetică vestimentară mai adecvată, de o anume omogenitate și sobrietate, chiar dacă este spectacol de revistă.

Trebuie spuse cîteva cuvinte și despre decorurile lui Mircea Matcaboji — simple dar de bun gust.

Ca orice „explorare" a unui nou drum, ansamblul are micile lui carențe, micile lui ezitări, sau inegalități, pe care desigur timpul și munca, cu alte cuvinte experiența și dăruirea profesională le vor învinge cu certitudine.

Ștefan Cărăpănceanu

Deschiderea stagiunii la Filarmonica „Banatul"

Dacă Opera Română din Timișoara și-a deschis stagiunea cu baletul „Prinț și cerșetor" de Laurențiu Profeta, a cărui premieră a avut loc în iunie, Filarmonica de Stat „Banatul" ne-a oferit în deschiderea stagiunii o altă lucrare românească pe care melomanii au apreciat-o încă de la prima ei audiție din 1977 : oratoriul *Cîntarea străbunilor* de Remus Georgescu.

Reunind un ansamblu orchestral amplu secondat de corul mixt și cu aportul soliștilor și al recitatorilor, compozitorul, dirijorul și directorul filarmonicii, Remus Georgescu a găsit o rezolvare fericită a momentului inaugural. Mesajul oratorului, cu a lui profunzime ce pornește de la obîrșia îndepărtată a poporului nostru și evocînd răscolitor momentele de cumpănă ale istoriei spre a culmina în acel *Imn soarelui* de maximă actualitate, este semnificarea biruinței, împlinirii care a fost clădită pe suferințe.

Impunătoarei fresce vocal-simfonice, în care pe lîngă orchestră au avut un aport cinsiderabil atît corul pregătit de Diodor Nicoară cît și soliștii Virginia Manu și flautista Ioana Mogoș precum și recitatorii Larisa Stase-Mureșan și Sinka Károly, i-au urmat două opus-uri din literatura universală, ambele de mare popularitate.

Concertul pentru vioară de Mendelssohn-Bartholdy a avut ca protagonist pe artistul emerit Ștefan Ruha, care a accentuat laturile sentimentale ale partiturii romanticului german. Păcat că o cedare în vivacitatea tempilor părților extreme a șterbit din incandescența lor.

Pentru orchestră, *Tablourile dintr-o expoziție* de Mussorgski-Ravel au constituit afirmarea calităților individuale și colective ale instrumeniștilor. Sub bagheta severă și precisă a maestrului Georgescu, *Tablourile* au fost riguros reconstituite muzical, căpătînd fiecare specificul și semnificația atît de bine surprinse de compozitor.

Ca timp, reunirea acestor trei lucrări într-un concert a depășit cu mult cele două ore obișnuite dar la început de stagiune, cînd publicul este foarte doritor de a asculta muzică și cînd și interpretările corespund exigențelor lui, aceasta a dus la augmentarea sărbătorescului din debutul șirului de concerte ale Filarmonicii.

Damian VULPE

Stagiuni camerale

În colaborare cu Filarmonica „George Enescu" și cu Palatul Culturii din Fitești, Uniunea compozitorilor a inițiat în ultimii 2 ani o stagiune camerală în orașul-gazdă, menită a prezenta iubitorilor de muzică cultă capodopere ale literaturii universale și românești de gen în interpretări din cele mai

https://biblioteca-digitala.ro

alese. Astfel, în concertul inaugural al celei de a 3-a stagiuni de concerte vocal-instrumentale, în fața unui public entuziast de melomani, și-au dat concursul violonistului Avy Abramovici și mezzosoprana Martha Kessler, acompaniați la pian de Josef Ion Prunner.

Programul a debutat cu *Chaconna* de Vitali, interpretată de violonistul Avy Abramovici și pianistul Josef Ion Prunner care i-au evidențiat cu măiestrie substanța muzicală trecînd prin periplurile variaționale cu o desăvîrșită siguranță. A fost un moment de autentică trăire muzicală anunțînd un concert de excepție. Acesta a continuat cu trei lieduri din literatura preclasică (Carissimi, De Luca și Domenico Scarlatti) în interpretarea Marthei Kessler, care, o dată în plus, și-a afirmat deplina afinitate față de această perioadă a istoriei muzicii vocale. Atît liedurile italiene cît și cele 2 arii de Händel ce au urmat au oferit asistenței momente de încîntare comparabile doar cu *Sonata in mi minor* de Mozart K.V.304 în interpretarea lui Avy Abramovici și Iosef Ion Punner și a *Sonatei, op.81 a* — „*Les Adieux*" de Beethoven, solist tînărul pianist. Capodopere ale literaturii muzicale universale în interpretări remarcabile. Am audiat în continuare muzică de Constantin Silvestri (*Piesă de concert* pentru pian), Ștefan Niculescu (*Echos* pentru vioară solo), lieduri de Diamandi Gheciu, Tiberiu Brediceanu și George Enescu. Un dialog al muzicii românești cu capodopera universală spre deplina satisfacție a tuturor celor prezenți la un recital de înaltă ținută.

*

Sub aceleași auspicii la 1 noiembrie a avut loc la Slobozia un concert cameral susținut de violonistul Mihai Constantinescu și flautistul Virgil Frîncu, acompaniați la pian de Nicolae Licareț. Soliști de frunte ai Filarmonicii „George Enescu", ei au oferit publicului tînăr, deja format și educat în spiritul muzicii culte de cele două stagiuni camerale anterioare, un concert ce a cuprins lucrări de Giovanni Platti, Mozart, Poulenc, Vasile Filip, Mircea Chiriac și George Enescu.

Frumusețea tonului și sobrietatea stilistică, atît de evidente în interpretările violonistului Mihai Constantinescu, s-au afirmat cu prisosință în cele două lucrări (*Sonata in mi minor K.V. 304* de Mozart și *Poemul* de Vasile Filip) prezentate publicului. Este indeosebi în atenția organizatorilor acestui ciclu de concerte camerale — patronat cu deosebită grijă de organele locale — de a se antrena în această acțiune de cultură și culturalizare primele forțe artistice ale țării. O tradiție care, după cum știm, se naște în fiecare zi și se încetățenește prin consecvență. În interpretarea de același înalt nivel artistic, a flautistului Virgil Frîncu și a pianistului Nicolae Licareț am audiat în continuare *Sonata* de Giovanni Platti, *Epitalam* de Mircea Chiriac (ce muzică distinsă!), *Sonata* de Francisc Poulenc și, în încheierea programului, *Cantabile și Presto* de George Enescu. A fost un concert reușit care și-a împlinit rolul cultural major spre cinstea celor ce l-au slujit cu dăruire și competență.

N. B.

„Carmen" la Teatrul Muzical din Brașov

După Opera Română din București, iată că și Teatrul Muzical din Brașov ne oferă o premieră *Carmen*. Cu un grup restrîns de soliști — care practică totodată și genul operetei —, o orchestră, un cor și un balet de mici dimensiuni, teatrul a reușit totuși să realizeze un spectacol pe măsura cerințelor complexe ale partiturii lui Bizet, căci *Carmen* este deopotrivă o operă cu multe ansambluri, cu multă mișcare scenică, și cu eroi principali care parcurg situații dramatice de o mare diversitate.

Succesul a fost, în primul rînd, al regiei. Carmen Dobrescu a izbutit să creeze, în condițiile date, o imagine de neîncetată forfotă, în mijlocul căreia evoluează eroii imaginați de nuvela lui Prosper Mérimée și cei adăugați de libretiștii Meilhac și Halévy. În același timp, regia a accentuat trăsăturile de caracter ale personajelor principale, îndrumîndu-i pe interpreții rolurilor respective în acest sens și indicîndu-le mișcarea adecvată.

Realizarea solistică cea mai apropiată de exigențele vocale și dramaturgice ale rolurilor a fost aceea a mezzo-sopranei Eugenia Voinescu în Carmen, seducătoare fără vulgaritate în actul I, plină de viață și antren în scena din tavernă, în timp ce în actul III „aria cărților" i-a prilejuit o interpretare de mare forță dramatică. Partenerul ei, tenorul Anton Alexandru, a fost un Don José echilibrat, predominant liric, cu un registru acut sigur și o dicțiune de mare claritate (de altfel, grija pentru inteligibilitatea textului a fost, în mod lăudabil, în atenția majorității interpreților). Înfruntarea finală a celor doi eroi, în actul IV, soldată de această dată cu uciderea lui Carmen cu un foc de pistol, nu s-a ridicat însă la înălțimea restului operei, cei doi cîntăreți neavînd forța de convingere necesară reliefării veridice a conflictului ajuns la apogeu.

În Micaela, soprana Elena Șerban-Szigeti a fost muzicală, sinceră, deși cu unele accente dramatice nu tocmai adecvate caracterului personajului. Excelent, cuplul Frasquita-Mercedes (Liliana Dumitrache—Mioara Cinduleț), mai ales în trio-ul din actul III, realizat cu o deplină precizie și cu sublinierea clară a deosebirii lor de poziții față de Carmen. În toreadorul Escamillo, Ioan Soanea — oaspete de la Opera Română din Iași — nu ni s-a părut în forma sa vocală obișnuită. În nota necesară, Jean Penciu (Dancairo), Valentin Popescu (Remendado) și Gabriel Oană (Morales).

În *Carmen*, se folosește, conform tradiției, muzica lui Bizet pentru *Arleziana* ca suport orchestral al

https://biblioteca-digitala.ro